

RIGÓ BÉLA: HOVA TETTED AZ EMBERI ARCOT?

- Hova tetted az emberi arcot?

Belebontottad a barna
görbe gomolyagba,
vörös vonalba,
sárga spirálba,
kékszin korongba, karikákba,
kanyarokba és körökbe;
vontál fehér, fekete lapokon át
piros pontot, zöld diszsonanciát,
s beletördelted, hogy megmaradjon
örökre,
mint a gyémántba karcolt
sikoltás.

- De hova tetted az emberi arcot?

Belebontottad a borzolt
madarak tolltarajába,
riadó, robogó lovakba,
bőszült busa bikákba,
lágycsápú mikrotitokba;
kézbe és mozdulatokba.

Lomhán bolydul a bánat,
örvénylik a fürgeteg öröm,
pattanva ivel a vágy,
ernyed a kétségbeesés.

Két vonal egymásnak mered,
mint kegyetlen köröm,
féktelen fog - vagy ölelés.

A csendes csók helyett
az összefont végtagok
vivják a szerelmet és a harcot,

Mert minden harc itt és minden szerelem.

- Hova titted az emberi arcot?

Megölted a szemet.

Mona Lisát, a mosolygó végtelent,

Rembrandtot, a megbúvó szentet,

a kubisták szétvagdalt emberhalmazából

kimeredt óriás szemet.

Vagy mégsem ölted.

Ők értik a testükbe tört fényt.

Te nem életet alkotsz,

magát a törvényt,

a mozdulatot, a vázat,

a lényegét,

amely a színek lázadt

lobogójával tör ki az elnyomó valóság mögül.

Győztél. Köröskörül

hökken, alázatos fejünk fizeti a sarcot.

- De hova titted az emberi arcot?

Bebörtönöztél a harmóniádba.

De kívül két-arcú a föld.

Félelmet sugárzik a halál

- majd nem fakad a megölt

tetemek tornyából élet!

Ott ellenség van, nem absztrakt küzdelem!

Két-arcú a föld - kétféle arcú az ember,

kétféle és hárommilliárd-féle.

Itt nincsen arc, csak a vértelen

bölcsességbe higgadt értelem.

Adj nekünk hát valami valót, valami torzat,

valami ostoba véletlen kudarcot,

- kétféle arcú a világ!

Hova titted az emberi arcot?

/Megjelent: Szegedi Egyetem, I.évfolyam 1.sz. 1963/II.15./